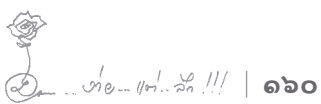

ทุกวัน
 ศึกได้
 เหมือนเด็ก
 ล่วงพันปรีดาย

๓๖๖ ตะวันธรรม

พระคุณของ หลวงปู่ฯ พระผู้ปราบมาร

วันอาทิตย์ที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ตั้งใจหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะ หลับตาเบา ๆ พอสบาย ๆ ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกายเรา ทั้งเนื้อทั้งตัวให้มีความรู้สึกว่างสบาย แล้วก็ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง รวมใจไปหยุดนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

ให้นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย อยู่ในกลางท้องของเรา ถ้าใครใจยังไม่ละเอียดก็นึกว่ามีท่านอยู่ อารธนาให้ท่านอยู่กลางกายของเรา แม้จะนึกเห็นไม่ชัดก็

ไม่เป็นไร ให้นึกอย่างเบา ๆ สบาย ๆ ว่า ท่านอยู่ในกลางกาย
ของเรา หรือเราอยู่ในกลางกายของท่านอย่างเบา ๆ สบาย ๆ
จนกระทั่งถูกส่วนก็จะเห็นท่านชัดใสสว่างขึ้นมาเอง นึกถึงท่าน
ให้ต่อเนื่อง อย่าให้เพลินนะ

นึกถึงว่า ท่านเป็นบุคคลพิเศษ บุคคลผู้เลิศ ที่หาใครมา
เสมอเหมือนในยุคนี้นี้ได้ยาก โดยนึกทบทวนประวัติชีวิตของท่าน
ในชาตินี้ ที่เราเคยศึกษาเรียนรู้มาแล้วก็พอที่จะเข้าใจท่านได้
ใจเราจะได้เกิดความรู้สึกเลื่อมใสในข้อวัตรปฏิบัติและมโนปณิธาน
ของท่าน ใจที่เลื่อมใสนี้แหละ จะทำให้ใจหยุดนิ่งและเข้าถึงท่าน
ได้ แต่ถ้าใจเรานิ่งแล้ว เราก็ไม่ต้องไปนึกถึงเรื่องราวเหล่านั้น
ให้หนึ่งอย่างเดียวอยู่ภายใน แต่ถ้าใจยังไม่นิ่ง ก็ต้องให้ใจผูกพัน
เกี่ยวกับเรื่องราวของท่าน จะทำให้ความฟุ้งของใจเราหายไป
จะนึกถึงท่านได้ง่าย

พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านมีความนึกคิดที่แตกต่างจาก
คนวัยเดียวกัน อายุ ๑๙ ปี ก็คิดจะออกบวช เพราะพิจารณา
เห็นความไม่มีสาระแก่นสารของชีวิตที่ผ่านมาของบรรพบุรุษ
ที่แสวงหาทรัพย์มาด้วยความยากลำบาก ครอบครองแล้วก็
ชื่นชมทรัพย์ที่ได้มาเพียงช่วงสั้น ๆ แล้วก็จากโลกนี้ไปโดยไม่
ได้อาทรัพย์ที่แสวงหามาได้นั้นติดตัวไปได้เลย ต่างก็ทิ้งเอาไว้
จนกระทั่งตกทอดมาถึงท่าน

ท่านก็คิดต่อไปว่า ท่านไม่อยากจะมีชีวิตเช่นเดียวกับ บรรพบุรุษที่ผ่านมามาอย่างนั้น แต่อยากจะมีชีวิตที่ประเสริฐ และสูงส่งกว่านั้น เพราะชีวิตที่เกิดมาชาติหนึ่งควรจะทำให้เกิดประโยชน์ให้บรรลुวัตถุประสงค์ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แล้วท่านก็พิจารณาเห็นว่าการออกบวชเท่านั้นจะทำให้บรรลุ วัตถุประสงค์ได้

เมื่อท่านเห็นชีวิตของบรรพบุรุษแล้ว ก็มาคิดถึงบุคคลที่ท่าน ควรจะเดินตาม ก็ได้มาทบทวนพุทธประวัติว่า ขนาดพระองค์ เป็นถึงองค์รัชทายาทของกรุงกบิลพัสดุ์ พรั่งพร้อมด้วยสมบัติ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์พึงปรารถนา แต่ก็เห็นทุกข์โทษภัยของ กามสุขนั้น ยังสละทิ้งสิ่งเหล่านั้นโดยไม่อาลัยอาวรณ์ แล้วก็ แสวงหาชีวิตใหม่ที่ดีกว่าด้วยการออกบวช แล้วในที่สุดก็บรรลุ อนุตรตรัสมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บรรลุ จุดหมายของชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้เรียนวิชาชีวิต จนจบหลักสูตรแล้ว เจนจบในชีวิต ท่านก็อยากจะเป็นอย่าง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ตั้งสัตยาธิษฐานว่าจะออกบวชเมื่อ อายุ ๑๙ ปี

นี่คือสิ่งที่เราจะต้องทบทวน เมื่อใจเรายังฟุ้งอยู่ ยังไม่นิ่ง และยังไม่ถึงภาพท่านได้ไม่เต็มที และเมื่อออกบวชแล้วตอน อายุ ๒๒ ปี ก็ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ตั้งแต่บวชวันหนึ่ง รุ่งขึ้น อีกวันหนึ่งก็บำเพ็ญสมณธรรมเรื่อยมาจนตลอดชีวิต

๑๑ พรธษ ฝ่ำนไปด้วการแสวงหาหนทางแห่งการ
ตรัสรู้ธรรมของพระสัฒมาสัฒพุทเจ้า จากครูบาอาจารย์ต่าง ๆ
แต่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบที่ทำให้มั่นใจในการปฏิบัติธรรม

ในที่สุดกลางพรธษาที่ ๑๒ ท่านก็แสวงหาหนทางด้ว
ตัวเอง กระทั่งสละชีวิตซึ่งเป็นสิ่งที่สละได้ยาก โดยยังไม่รู้วิธทาง
ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของมโนปณิธานที่ตั้งใจ แต่ก็ยังกล้า
ตัดสินใจสละชีวิตทำความเพียร ที่โบสถ์วัดโบสถ์บน บางคูเวียง
จังหวัดนนทบุรี ดังที่เราได้ทราบประวัติ

แล้วในที่สุด เมื่อท่านปล่อยวางทุกสิ่ง ชีวิต อวัยวะ ทรัพย์
คน สัตว์ สิ่งของ ใจก็หยุดนิ่งถูกส่วน ในที่สุดก็ได้บรรลุพระ
ธรรมกาย เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัฒมาสัฒพุทเจ้า
เพราะสิ่งที่ท่านบรรลุไปตรงกับคำสอนที่มีอยู่ในพระไตรปิฎกที่
ท่านศึกษาจนเชี่ยวชาญแล้ว แล้วก็มาพบคำตอบด้วการปฏิบัติ
และประสบการณ์ภายใน

เมื่อบรรลุแล้ว ท่านก็ไม่ได้ห่วงแหวนทรัพย์ที่ท่านได้บรรลุ
คืออริยทรัพย์ภายใน ไม่ห่วงแหวนวิชา แถมยังตรวจตราดูว่า
จะมีใครบรรลุธรรมตามท่านได้บ้าง ในพรธษาเดียวกันนั้น พอ
ออกพรธษาก็ไปตามที่ไ้เห็น และก็เป็นอย่างที่เห็นอย่างนั้น
ที่วัดบางปลา และชีวิตท่านก็ดำเนินเรื่อยมา ทั้งศึกษา ฝึกฝน
และก็สั่งสอนผู้อื่นไปด้วย เป็นทั้งนักเรียนและเป็นทั้งครูผู้ให้
แสงสว่างไปด้วย

กระทั่งมาเป็นเจ้าอาวาส วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านค้นคว้าด้วยการหยุดนิ่งดังเข้าไปสู่ภายใน ในที่สุดก็รู้เรื่องราวเกี่ยวข้อกับพญามารว่า เป็นต้นเหตุแห่งเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งตัวเองและผู้อื่นรวมถึงสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลาย และค้นพบว่า มีทางเดียวเท่านั้นที่จะปลดปล่อยตัวเองและสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากความเป็นเชลย คือต้องปราบมารไปให้ถึงตัวจริง ถึงต้นเหตุที่เป็นผู้ต้นคิดในการประกอบเหตุต่าง ๆ และก็มีผลบังเกิดขึ้นมาสู่ภพภูมิที่หยาบทั้งในโลกนี้และโลกอื่นทั้งหมด และก็ได้อุทิศเรียนรู้ ค้นคว้า สู้รบปรบมือกับพญามาร จนตลอดชีวิตของท่าน

ทั้งสู้กับพญามารซึ่งเป็นงานหลัก รองลงมาก็คือเทศนาสั่งสอนให้คนบรรลุธรรมตาม ถัดลงมาอีกก็ช่วยทุกข์มนุษย์และกัสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลายจนหมดอายุขัย กระทั่งความรู้ันั้นตกทอดมาถึงพวกเรา ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมาก เราก็ได้อาศัยความรู้ของท่าน ทำตามท่าน ความสุข ความสงบ ความบริสุทธิ์ ความสมหวังในชีวิตก็ค่อย ๆ หยอຍเกิดขึ้น ทำให้เข้าใจเรื่องบุญบาป กฎแห่งการกระทำ การสร้างบารมี

แล้วก็กลายเป็นจุดเปลี่ยนแปลงของชีวิตเรา ไปสู่เป้าหมายเดียวกันกับท่าน ซึ่งเป็นเป้าหมายอันสูงสุดที่มีเฉพาะธาตุธรรมพิเศษเท่านั้นจึงจะมีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้ นอกนั้นก็จะเป็นสิ่งสุดท้ายที่นิพพานถอดกาย ก่อนหน้านั้นก็นิพพานไม่ถอดกาย แต่

เป้าหมายสุดท้ายนี้ก็จะมีความเฉพาะธาตุธรรมพิเศษจึงจะได้ศึกษา
เรียนรู้ตรงนี้

การที่ได้ยินได้ฟัง ได้ศึกษา ได้เรียนรู้ จนกระทั่งถึงจุดที่เรา
เปลี่ยนแปลงชีวิต และตั้งมั่นในปณิธานไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้นเป็นสิ่งที่
ยิ่งใหญ่มาก ทั้งหมดนี้คือพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ซึ่งเราก็จะต้องตอบแทนพระคุณท่าน
หรือประกาศเกียรติคุณของท่าน นอกเหนือจากธรรมปฏิบัติ
หรือการชักชวนแนะนำให้คนปฏิบัติธรรม รวมทั้งทำความดี

ส่วนหนึ่งก็คือการหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำ ถ้านึก
ได้อย่างนี้เราก็ปลื้มปิติใจว่า เรามีส่วนสำคัญในการประกาศ
คุณของท่าน เทิดพระคุณท่าน พอใจปีติสุข การระลึกนึกถึง
ภาพท่านในกลางกายมันก็ง่าย

การระลึกนึกถึงภาพท่านอยู่กลางกายเรา
เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เพราะจะนำไปให้ใจเราไปหยุด
นิ่งในตำแหน่งที่ถูกต้อง มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระอรหันต์ทุกพระองค์ พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
ท่านหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ เมื่อเราไปหยุด ณ จุด
เดียวกันกับที่ท่านหยุด และผู้รู้ทั้งหลายท่าน
หยุด ถือว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ถือว่าเป็นความสำเร็จ

ในชีวิตอันสูงส่งยิ่งกว่าการที่เราได้รับลาภ ยศ
สรรเสริญ อะไรต่าง ๆ เหล่านี้มากมายนัก

เมื่อเราไปอยู่ในตำแหน่งเดียวกันกับท่าน เราก็จะรู้จักท่าน
เพิ่มขึ้น จะซาบซึ้งถึงพระคุณท่านมากเข้า เมื่อเข้าใจท่านเพิ่มขึ้น
จากการหยุดนิ่ง และเข้าใจคำว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ซึ่งจะไป
เชื่อมโยงกับคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ใจเป็นธาตุสำเร็จ
ทุกอย่างสำเร็จด้วยใจ มีใจถึงก่อน มีใจเป็นใหญ่ อย่างนี้เป็นต้น

แต่ก็ไม่มีใครมาอธิบายให้ฟังว่า **“ใจ”** มีลักษณะอย่างไร
และอยู่ที่ตรงไหนถึงจะสำเร็จ มีแต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ นี้
แหละอธิบายว่า

“ใจ” ประกอบไปด้วยความเห็น ความจำ ความคิด ความ
รู้ ๔ อย่างนี้ รวมหยุดเป็นจุดเดียวเรียกว่า ใจ มีลักษณะเป็นดวง
และต้องอยู่ในตำแหน่งแห่งความสำเร็จ คือ ศูนย์กลางกายฐาน
ที่ ๗ และใจจะสำเร็จได้ก็ต้องหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ อย่างนี้ จึงจะ
ไปเชื่อมโยงกันได้ ความเข้าใจในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า และพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ก็จะขยายเพิ่มขึ้น

ตรงนี้จะสร้าง **ฉันทะ** ความรัก ความสมัครใจที่เราจะ
ปฏิบัติธรรม ที่จะฝึกหยุดฝึกนิ่งให้เข้าไปสู่ภายในเพิ่มขึ้นด้วยตัว
ของเราเอง เราจะเอาชนะความรู้สึกว่า ต้องฝึก ต้องพยายาม

ทำสมาธิ พยายามนำใจกลับมาหยุดนิ่ง เราได้ข้ามภูเขาแห่งอุปสรรคเหล่านี้ไปแล้ว

เมื่อฉันทะเกิดขึ้น **วิริยะ** ก็จะตามมา จะทำความเพียรตลอดทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน จะมี **จิตตะ** ใจจะจดจ่อที่กลางกายในทุก ๆ กิจกรรม ตั้งแต่อบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ทำมาหากิน ทำมาค้าขาย เรียนหนังสือ กระทั่งเข้าห้องนอน ใจก็จะจดจ่ออยู่ที่ตรงนี้

พอจิตตะเกิดขึ้น ความเอาใจใส่ที่จะให้สมปรารถนา ให้ประสบความสำเร็จในการนำใจกลับมาหยุดนิ่งตรงนี้ ก็ทำให้เรามีอริยาสัยเป็นคนช่างสังเกต (**วิมังสา**) เพื่อที่จะจับจุดให้ได้ว่า ควรจะวางใจอย่างไรจึงจะพอเหมาะพอดีสำหรับตัวเรา เราจะรู้วิธีวางใจว่า ต้องนึกอย่างนี้ คิดอย่างนี้ แต่ใจเบา ๆ อย่างนี้ จะต้องขยับเนือขยับตัวอย่างนี้แล้วจึงจะถูกส่วน

ถ้าเราวางใจเป็น จะทำให้เห็นภพภายใน ถือว่าเราประสบความสำเร็จอย่างสูงส่งในชีวิต เพราะเมื่อเราวางใจเป็นแล้ว เราอยู่ที่ไหนก็ได้ในโลก ในทุก ๆ สถานการณ์ ไม่ว่าสถานการณ์ของโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม เราจะอยู่เหนือสิ่งแวดล้อมนั้น สิ่งแวดล้อมนั้นไม่มีอิทธิพลทำให้ใจเราหวั่นไหว งอนแง่น คลอนแคลน เพราะเรารู้วิธีวางใจด้วยตัวของเราเอง

ตรงนี้จะทำให้เราประสบความสำเร็จ คือใจหยุดนิ่งได้ หยุดจึงเป็นตัวสำเร็จ และจะเข้าใจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ความซาบซึ่งในพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ก็มากขึ้น จนถึงระดับว่า การนำเอาทองคำมาหล่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ เป็นเรื่องเล็กน้อย ถ้าเรามีโคตรเพชรที่ใหญ่ ๆ เราก็อยากจะนำมาแกะ อยากจะนำสิ่งที่มีมูลค่าและคุณค่าสูง ๆ มาบรรจุแกะสลักบุคคลที่มีคุณค่าอันสูงส่งที่ไม่มีประมาณอย่างนี้ ความรู้สึกเราจะยิ่งใหญ่ขนาดนั้นจริง ๆ เราจะเข้าใจคำนี้มากขึ้นด้วยตัวของเราเอง

เพราะฉะนั้น การจับจุดได้ หรือรู้วิธีวางใจของเราเอง เหมือนเป็นอาวุธคู่กายเรา เรารู้ เราชำนาญ รู้วิธีการว่า ของเรามันจะแตกต่างจากคนอื่น ของเราจะต้องคิดอย่างนี้ นึกอย่างนี้ วางใจอย่างนี้จึงจะพอดี แล้วกายก็ขยาย ใจก็ขยาย เข้าถึงความสุขได้ อยู่ได้ทุกหนทุกแห่งตั้งแต่ท้องทะเล ถึงยอดเขา ถึงในอวกาศ ในโลกนี้ และโลกอื่น เมื่อเรารู้จักวิธีวางใจเป็นด้วยตัวของเราเอง นี่แหละเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ มันก็จะเกี่ยวข้องเกี่ยวโยงกันมาตามลำดับอย่างนี้

ดังนั้น ท่านจึงเป็นบุคคลอันประเสริฐสูงส่งมาก การยกย่องสรรเสริญท่านนั้นไม่ได้เกินความเป็นจริงเลย และจริง ๆ แล้ว

เรายังไปไม่ถึงความเป็นจริงของท่านด้วยซ้ำไป แค่มาดึงคำว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ซึ่งเป็นจุดเบี่ยงต้นของการเข้าไปสู่ความเป็นจริงของท่าน ซึ่งอยู่ลึกมาก ๆ เพราะว่าพระผู้ปราบมารนั้น ลึกมาก ๆ ทีเดียวน ถ้าไม่ลึกซึ่งมาก ๆ ก็ไปปราบมารสู้กับพญามารไม่ได้ เพราะฉะนั้นปากประตูที่จะนำไปถึงท่านได้คือ หยุดเป็นตัวสำเร็จ ถ้าเราจับจุดได้ รู้วิธีการที่จะวางใจได้ ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องศึกษา ฝึกฝน อบรมตัวของเราเอง ทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลาอย่างสม่ำเสมอเลย

การระลึกนึกถึงภาพท่านบ่อย ๆ จะนำไปถึงจุดตรงนี้เอง มีหลายท่านมาแล้วให้ฟังว่า ในเทศกาลนี้ ก่อนช่วงจะหล່ろรูปเหมือนของท่าน หลวงพ่อได้นำให้ตรึกระลึกนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ทุกวัน ทั้งวัน แล้วก็นำไปสู่จุดเล็กไ้ ๆ ที่ครอบคลุมความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ ได้กันเป็นจำนวนมาก และก็มีความสุขมาก แม้ว่าจะยังไม่ไกลกว่านั้น แต่ก็มีคามพึงพอใจ มีความรู้สึกว่าการเสียเวลานี้ ไม่ได้คิด เพราะสิ่งที่ได้รับมันยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก

บางคนเป็นสิบปี สิบกว่าปีกว่าจะมาถึงจุดนี้ และก็ไม่คิดว่าจุดเล็กไ้ ๆ นี้จะให้ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่อย่างที่ไม่เคยเจอมาก่อน อีกทั้งมันอยู่ในตัว อยู่ในกลางกายของเราเอง ทั้งไ้ ทั้งสว่าง นั่ง นอน ยืน เดิน ก็เป็นสุขอยู่ภายใน กระทั่งเห็นดวงไ้ เห็น

ดวงในดวงใส ๆ เห็นกายในกายใส ๆ เห็นองค์พระใส ๆ เห็นองค์
พระในองค์พระใส ๆ ก็ค่อย ๆ เดินทางเข้าไปสู่ภายในเรื่อย ๆ

ความรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
ก็เพิ่มขึ้นเป็นทับทวีคูณขึ้นไปเรื่อย ๆ คือมีความรู้สึกที่ว่า เราจะ
ยกย่องเทิดทูนหรือประกาศเกียรติคุณของผู้ที่บอกด้วยคำอัน
ประเสริฐว่า ในตัวมีพระธรรมกาย ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรมของ
เราเอง เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง เราสามารถเข้าถึงได้ด้วยวิธี
การหยุดกับนิ่ง เราจะมีความรู้สึกเทิดพระคุณท่าน

ดังนั้น ต่อจากนี้ไปก็ให้ประทับระคองใจกันไปนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ
เบา ๆ สบาย ๆ ต่างคนต่างนั่งกันไปเงียบ ๆ นะ

พระเทพญาณมหามุนี

